

я давамъ, рече Главкъ. А ты, Недіе, не бой са, Аѳинянитъ никога не оставятъ злочеститъ.

— О, извика Бурбъ като са подигна ядосанъ отъ стола си. Толкози шумъ за една робиня? остави тогози господина, Стратонико, остави го; за угодата му ще простимъ единъ пѣтъ дързеката метежница.

И туй като рече пристѣпи къмъ звѣрската си сунруга.

— Мысль, рече Клодій, че и другій пѣкой е былъ тука преди малко.

— Отиде си; (жрецътъ на Изиде осѣти че не е време да са ба ви и са оттегли) той бѣше единъ мой и бакхусовъ пріятель, малкъ чловѣчець, отъ онѣзи конто бѣгатъ тосъ часъ като чуятъ шумъ, рече Бурбъ хладнокровно. И ты момиче, внимавай! Ще съдереши тогата на господина каквото си залепила о нея. Прощавамъ та.

— О, не ма оставяй, ради бога, нема оставяй! викаше Недіа, като бѣше обвила рѣцѣтъ си около кръста на Аѳинянина.

— Заклеваніята и прелеститъ на бѣдното туй създаіе нажелихъ Главка. Той седна на единъ столъ, туря Недіа на колѣпѣтъ си и отря кръвь-та и съзгытъ ѳ, като ѳ шуцнаше на ухото утѣшителна думы като на дѣте: И толкози прекрасенъ бѣше въ туй си благотвореніе, щото и звѣрското сърце на Стратоника омекиа. Съкашъ че присѣтствіето на Главка освѣгяваше мрачныя и нечистъ онзи вертепъ; младъ, извъщенъ и весель той са вждаше като найчеститѣтъ чловѣкъ на свѣта когато утѣщаваше едно създаіе, което свѣтътъ бѣ отхвърлилъ.

— Я виждъ! кой бы помыслилъ че нашата слѣпа Недіа ще има таквази честь? думаше ламята като отриваше отъ челото си.

Главкъ погледна на Бурба.

— Чуй ма чловѣче, рече му. Тѣзи ти робиня пѣе добръ, знае да работи цвѣтыта; искамъ да я принесж даръ на една госпожа. Продавашъ ли я?

Като питаше, осѣти че голѣма радость са поевн на лицето на бѣдното момиче. Тя станж изведимжъ и като си метна назадъ косытъ конто покрывахъ очитъ ѳ, хвърли погледи наоколо като че можаше да гледа.

— Да продадемъ наша Недіа! Не, сѳ богу! отговори Стратоника, като си искриви лицето.

Недіа дълбоко постенж, хвърли са на стола и прилепи о тогата на покровителя си.